

1725/13 N° 8. 115
13 14
DISSERTATIO INAUGURALIS JURIDICA
DE

JVRE INFANTVM,

QVAM

RECTORE VNIVERSITATIS AC PRO-CANCELLARIO,
VIRO MAGNIFICO, MAXIME REVERENDO, ILLVSTRI, AMPLIS-
SIMO ATQVE CONSVLTISSIMO

DOMINO

CHRISTOPHORO IGNATIO
DE GVDENVS, J. V. D.

INSIGNIS ECCLES. COLLEG. S. SEV. CAN. CAP. ET SCHOLAST. EMINENT. AC
CELSISS. PRINC. ELECTORIS MOGVNT. CONSIL. ECCLESIAS. EIVSDEM.
QVE PER THVRING. IN SPIRIT. SIGILLIFERO,

EX DECRETO ET AVTORITATE ILLVSTR. JCTOR. ORDIN.
IN PERANTIOVA ERFFVRTINA

PRÆSIDE

DN. JOHANNE HENRICO *Meier*
JCTO,

ELECTORAL. REGIM. CONSILIAR. DECETAL. PROF. PVBL. VNIVERSITAT.
ET PACVLT. JVRID. SENIORE, H. T. DECANO, NEC NON JVDIC.
PROVINC. ASSESSORE PRIMARIO,

PRO LICENTIA

SVPREMOS IN VTROQVE JVRE HONORES ET
PRIVILEGIA DOCTORALIA MORE MAJORVM
ADIPISCENDI,

DIE XXVII. JUNII ANNO M DCC XXV.

IN AVDITORIO JCTORVM MAJORI, HORIS CONSVET.

PVBLICÆ DISQVISITIONI SVBMITTIT

JOHANNES PAVLVS SCHMIDT, *Cyanea-Misn.*
ADVOCATVS IMMATICVLTATVS.

ERFORDIÆ,

TYPIS GROSCHIANIS, ACAD. TYPOGR.

DISSERTATIO IN ACADEMIA PABICA

DE THEATRO

IN ACADEMIA PABICA

DOMINO
CHRISTOPHORO IGNATIO
DE CYDRAVS P.B.

IN ACADEMIA PABICA

IN ACADEMIA PABICA

IN ACADEMIA PABICA

IN ACADEMIA PABICA

IN ACADEMIA PABICA

IN ACADEMIA PABICA

IN ACADEMIA PABICA

IN ACADEMIA PABICA

IN ACADEMIA PABICA

IN ACADEMIA PABICA

IN ACADEMIA PABICA

IN ACADEMIA PABICA

DISSERTATIO INAUGURALIS JURIDICA
DE JURE INFANTVM.

§. I.

Vanquam in pertractando quocun-
que themate, pragmatologia multis
parafangis preferenda sit onomato-
logia, hac tamen non semper pla-
ne est negligenda, praesertim, si the-
matis vocabulum unum vel alte-
rum aquivocatione laboret, utpote
qua, ne confusio oriatur, utique
tollenda, aut saltem indicanda prius est, quam ad ipsius
rei tractationem accedatur. Opere pretium igitur erit,
in diversas vocis INFANS significationes ante inquirere,
quam ipsa infantum jura perlustrem.

§. II.

INFANS in propria atque nativa sua significatione, at-
que vi etymi, prolem, qua fieri adhuc nequit, denotat,
qua significatio est usitatissima & maxime genuina. In-
fantilis igitur aetas primo vita circiter absolvitur biennio;
bimuli enim plerumque jam loqui incipiunt. Merito au-
tem in determinanda infantili aetate inspectatur tempus,
quo

quo plerique tenelli fari incipiunt, cum apud aliquos eorundem loquendi facultas fat diu, & ea propter fat anxie quoque, nonnunquam expectetur; quemadmodum de Augustissimo Imperatore Maximiliano I. referunt historiarum monumenta, quòd nono ætatis suæ anno fari adhuc nequiverit, ut inde Augustissimi Parentes ipsius metuerint, ne planè mutus evaderet, postmodum tamen fatis disertus factus est. Ineptum igitur esset, aliquem octo, novem, vel plane decem annorum infantibus accensere, licet loqui nondum posset.

§. III.

Voce *Infantum* itaque in propriâ sua significatione indigitamus tenellos lactentes & in cunis vagientes, ut & qui ambulare nondum possunt, ob membrorum nimiam teneritudinem. Imò & nondum natæ soboles ad infantum propriè dictarum classem pertinent, quid? quod infantum nomine in specie nondum natos & in utero latentes venire, testatur *BRVNNEMANN in Comment. ad L. 18. C. ad L. Cornel. de Sicar.* Ubi quippe asserit, quòd communiter d. l. 8. de foetu in utero vivente intelligant, allegans *HILLIGERVM in Donell. Lib. VII. cap. 9. lit. D.* quæ autem lex de infantis occisione loqui communiter censetur. Consentit, ut alios taceam, *MENOCHIUS de Arbitr. Jud. quæst. Lib. 2. Cent. 1. casu 57. n. 8.* provocans ad ipsam sacram paginam, utpote quæ *Lucæ I. 41. ita: Et factum est, ut audivit salutationem Mariæ Elisabeth, exultavit infans in utero ejus; nec obstat, quod n. 7. Menochius* dicat: infantilem ætatem à nativitate incipere, nulla quippe ætas infantibus nondum natis tribuitur, quod tamen non impedit, quo minus etiam foetus animatus, in utero latens, infans dicatur, nec video, quæ ratio nos cogat, ut impropriè solum infantum nomen embryonibus competere statuamus; quam limitationem *Menochius c. 1. adhibet;* citra dubium enim infans, propriè dictus, ille est, qui omni rationis usu destitutus, fari nondum potest, quod non minus de infante nondum nato, quam in lucem edito, verum est.

§. IV.

§. IV.

Ast originarium hunc ipsique etymo convenientem vocis *Infans* significatum haud parum ampliavit Jus Civile, aetate infantilem integro augens quinquennio. Cum enim strictè loquendo, infans vocetur tenellus, qui biennium nondum excessit, totum septennium infantili ab eo tribuitur aetati, in L. 18. C. de *Jur. deliber.* L. 14. ff. de *Sponsal.* L. I. §. 2. ff. de *Administ. & peric. Tutor.* quam aetatis infantilis determinationem etiam *Glossa* innumeris ferè in locis approbavit, & receptissimam DD. sententiam pronuncia- vit MENOCH l. c. n. 9. quod usus loquendi apud Germanos dudum receptus infantili aetati totum primum vitæ decen- nium tribuerit, uti vel notissimi illi Majorum nostrorum rythmi de habitus nostri corporis constitutione in quo- libet decennio à nativitate ad centesimum usque aetatis annum, docere possunt, ita sonantes: Zehen Jahr ein Kind, zwanzig Jahr ein Jüngling, 30. Jahr ein Mann, 40. Jahr wohl gethan, 50. Jahr stille stahn, 60. Jahr gehts Alter an, 70. Jahr ein Greis, 80. Jahr nimmer weiß, 90. Jahr der Kinder Epott, 100. Jahr genade Gott.

§. V.

Ad vocis *Infans* homonymiam nonnulli etiam refe- runt, quod peculiari significatu soboles Regia in Hispaniâ & Lusitania tum nomine *Infant* appelletur, quam denomina- tionem haud exiguam dignitatem insinuare, vel ex eo per- spici potest, quod Imperator Ferdinandus I. Caroli V. frater, etiam post adeptos Regios titulos nullus dubitaverit, ea non solum uti, sed & eandem ipsi Archiducali antepone- re, scribendo: Wir Ferdinand, von Gottes Gnaden zu Ungarn und Böhmeimb, Dalmatien, Croatiaen etc. König, Infant in Hispanien, Erb- & Herzog zu Oesterreich etc. observante BECHMANNO in *notit. dignitat. illustr. Dissert. III. cap. 4. n. 2.* ast si verum est, quod nonnulli tradunt, hic titulus natales suos habet non ex lingua latinâ, sed Cantabricâ, & olim idem signifi- cavit ac Regulus, ita enim MARIAN. *Lib. 10. c. 1.* citante CHRIS- TOPH. BECHMANNO c. l. *Carrionis Reguli Diegus & Ferdinandus*
A 3 (Infan-

(*Infantes vulgò dicimus*) Viri ea etate in Hispania & genere & copiis nobilissimè. Toto cœlo igitur differt hic Hispanorum & Lusitanorum prolis Regiæ titulus à Latinorum voce *Infans*, unde & sæpè non INFANTEM, sed INFANTIVM, INFANTAM Catabricam illam vocem latinè reddunt scriptores Hispani, Apanagiumque liberis Regiis concessum, non Infantile sed *Infantasticum* appellant.

§. VI.

Sufficiat autem hoc quoad onomatologiam thematis nostri in medium attulisse; jam ad ipsam pragmatologiam accedamus, ac quid Jura nostra intuitu infantilis ætatis disponant, dispiciamus. Ordinis autem ratio postulat, ut primum infantum nondum natorum jura consideremus. Jus autem nostrum prima fronte parùm favere videtur liberis, in utero matris adhuc latentibus, utpote quos ne homines quidem verè tales dici posse, pronunciat in *L. q. ff. §. 1. ad leg. Falcid.* quod mirum sanè est, cum præsertim de quovis partu nondum in lucem edito lex ea loquatur. Quò enim negari potest, fœtum perfectum & vividum, utrut materno in utero adhuc latentem, esse hominem; cum ei definitio hominis ab omnibus fere Jctis & Philosoph. approbata, quâ nimirum homo animal rationale esse dicitur, citra dubium competat? nec enim est quod quis forsàn regerat, Ratione Infantes in utero materno destitui; siquidem in promptu esset distinctio inter Rationem ipsam & ejus usum, atque hoc, non illâ embryones in utero materno oclusos destitui. Et sanè si à deficiente Rationis usu ad ipsius rationis defectum consequentia valeret; eodem jure etiam recens natis infantibus, inò omnibus intra primum ætatis annum constitutis, denegari Ratio posset, cum & hi omnes Rationis usu citra controversiam destituantur. Rationem autem embryonibus æquè, ac infantibus, jam natis, denegari non posse, vel inde patet, quòd ipsis anima rationalis denegari nequeat. Sed hac ad §. 1.

§. VII.

§. VII.

Notanter dixi Infantibus nondum natis primâ fronte parùm favere jus nostrum videri, & quidem allatam ob rationem, reverà enim satis favet id ipsum tenellis istis, quòd vel *titulus ff. de ventre in possessionem mittendo testari* satis potest. Nam in hoc nasciturorum etiam liberorum nomine Prator Edicto suo dat singularem bonorum possessionem, quæ dari dicitur vice bonorum possessionis contra Tabulas, *L. 1. ff. pr. d. t.* quandoque tamen etiam loco *Bonorum possessionis secundum Tabulas L. 1. §. 12. cod.* quandoque loco *Bonorum possessionis unde liberi, L. 7. §. 1. cod.* quandoque loco *Bonorum Possessionis unde legitimi L. cad.* quandoque tandem loco *Bonorum Possessionis unde cognati L. cad. §. f. d. t.* Ut autem hoc Pratoris Edictum locum habeat, requiritur 1.) ut mater sit defuncti vel vidua, vel nurus, *L. 1. §. 13. b. t.* 2.) ut revera sit pragnans moriente eo, de cujus bonis agitur, & insuper eo tempore, quo se mitti petit, *L. 1. §. 1. cod.* Etenim si sciens, se pragnantem non esse, petierit missionem, re compertâ, ad impensarum restitutionem tenetur. *d. L. 1. §. f. tum enim per calumniam in possessionem venisse dicitur, L. 1. §. 2. ff. Si mulier ventris nomine §c. & adversus eam datur actio in factum, quæ est personalis, famosa, L. 15. 16. § 19. ff. de his, qui not. insam. (cujus ratio est in L. 17. ff. cod.) pœnalis, annalis L. 1. § 13. Si mulier ventris &c. competitque ei, cujus interest, in possessionem eam missam non fuisse d. l. 1. §. 6. ad id, quanti ipsius interest, d. L. 1. §. 4. nec solum contra mulierem datur hæc actio, sed etiam Patrem ejus, si per eum factum sit, ut mulier in possessionem missa fuerit, d. L. 1. §. 5. § f.*

§. VIII.

Tertio requiritur ut venter, (id est embryo in utero latens, ventrem enim Jcti per metonymiam appellant ipsum fœtum, qui in ventre est) sit prateritus, huic enim, non exharedato, Prator Edicto suo opitulatur *L. 1. §. 2. ff. de Ventre in possess. mitt. exceptis casibus in d. L. 1. §. 5. § 9.*

Non-

Nonnulli exceptionem etiam contineri volunt in casu §. 3. b. l. exheredationis nimirum his verbis factæ: *Si mihi filius unus nascetur, exheres esto, & natæ vel filiæ, vel plurium filiorum vel filii filiaque simul; sed perperam, cum tali in casu conditio testatoris exheredationi adjecta non extiterit, & adeo nata filia vel nati filii exheredati ab ipso haud fuerint. Cæterum veteri solum jure venter exheredari potuit, nam jure novo id mutatum est; cum enim juxta hoc non nisi ex justâ ingratitudinis causâ, nominatim expressa in *Novella 115. C. 3.* exheredatio fieri possit, in ventrem autem nulla cadat ingratitudo, consequens est, jure novo eundem exheredari non posse. Interim patet exinde, Jus Verus Civile in nondum natos infantes sic satis iniquum fuisse, ut hinc non immeritò miretur VINNIUS in *Comment. ad nostr. t. §. 2.* idem hanc exheredationem manifestè iniquam tolerasse; interim per Jus Prætorium sufficiens medela eidem, ut hæctenus vidimus, fuit adhibita.*

§. IX.

Quartum requisitum est, ut mulier sit paritura eum, qui futurus est suus hæres, *L. 1. §. 2. ff. de ventre in poss.* durat autem hæc possessio, donec vel pepererit, vel abortum fecerit, vel cognitum fuerit, eam non esse prægnantem, *L. 1. §. fin. eod.* hæc quippe in casibus cessat finis, ob quem in possessionem missa fuerit. Hoc autem quando factum est, solet eidem curator dari, qui ventris curam administret, *L. 1. §. 17. eod.* neutiquam verò Tutor, cujus rei rationem reddit TIRAQUELL in *Tr. de retractu gentilit. §. 1. glossa 9. n. 78.* quia, inquit, Tutor principaliter datur personæ, curator bonis §. 4. *Inst. qui testam. Tut. dari poss.* Is autem, qui nondum natus est, persona non est. Cæterum STRUVIUS in *Syntagmate Jur. Civ. Exercit. XXXVII. th. 46.* statuit, ob incertum eventum non veram bonorum possessionem, seu jus hæreditarium Prætorium tribui, sed tantum detentionem & custodiam, usque dum vel partus nascatur, vel abortum mulier fecerit, vel appareat, eam non esse prægnantem.

§. X.

§. X.

Porro notum est, infantem in utero matris adhuc hospitantem, huic dilationem vel irrogandi ultimi supplicii, vel alius poenae corporis afflictivae procurare, usque dum nimirum vel pepererit, vel, quod haud raro contingit, abortum passus fuerit, *L. 3. ff. de partu L. 18. ff. de statu bom.* ne scilicet innocens infans cum matre simul puniatur, *Jul. Clar. in pract. §. ult. quest. 97. n. 5. CARERIUS in Pr. Crim. tit. de homicid. §. circa itaque secundum n. 22.* Quinimò post editum partum, si infantem lactat, non nisi elapsis sex hebdomadibus, poena corporis afflictiva matrem, & mitius quidem ac alias, afficiendam esse, insuper vult *CAREZ. in pr. crimin. P. 3. quest. 137.* ea ex ratione, quod facillime fieri alias posset, ut partus, recens editus, ob nutrimenti & lactis materni corruptionem periret; sed hæc ratio non minus valeret ad differendum supplicium longe ultra sex septimanas, post totum nimirum lactationis tempus: quotiescunque enim mulier lactans excandescit, toties lac adeo corrumpitur, ut facillime lactanti adhuc infanti convulsiones epilepticas cieat. Sed quemadmodum non esset consultum, per tantum temporis spatium supplicium differre, cum interea temporis emori possit, & adeo impunita e vivis excedere, incolumitarique infantis alio modo consuli queat, eundem nimirum per biduum vel triduum alii lactandum tradendo mulieri, cum pauillum intra temporis spatium lac à noxa, quam ex ira contraxit, liberetur; ita non infans lactans vera est causa, ob quam differenda est irroganda matri poena corporis afflictiva, nimirum per sex a puerperio septimanas (quæ dies purgationis vocantur) sed potius solita plerumque puerperarum intra id tempus corporis debilitas. Ultimum autem supplicium hac ex causa differendum non esse, in aprico est.

§. XI.

Alia inter sinistra fata, queis infantes nondum nati subjacent, est etiam abortus, sive ille casu fortuito accidat,

dat, five dolo malo procuretur. Delictum hoc procurati dolo malo abortus, homicidio aequiparatur, tum juxta communem DD. opinionem in jure Civili, nimirum *L. 38. §. 5. de pen. tum in Constit. Crim. Carolin. artic. 133.* Diversas DD. *L. d. 38.* adhibent interpretationes verò BOCERVS quippe in *Tr. de omn. gen. homicid. L. 1. C. 1. n. 46. & seqq. per mulierem* intelligendam vult gravidam; cui abortus poculum exhibitum; per hominem vero partum, seu infantem, quem in utero illa gerit; HAHNIUS e contrario in *Observat. ad Wesenb. Comment. in D. tit. ad L. Cornel. de Sicar n. 5.* hunc esse vult legis sensum, quod nimirum 1.) qui dedit poculum abortionis, capite puniendus sit, si eo perit mulier; & 2.) qui dedit poculum amatorium, is capite pariter plectendus, si eo perit homo in genere, five mas, five foemina, quia amatorio poculo potest tam mas, quam foemina perire; nec locum esse posse communi, quam BOCERVS tuetur, interpretationi, cum textus eò intelligi de enecatione partus haud possit, quod hoc in casu non indistincte locus sit poenae capitali, sed tum demum, si foetus fuerit animatus; deinde etiam ex communi illa interpretatione hoc absurdum consequi, si foemina dedisset poculum amatorium mari, ut hic inde perierit, illam fore impunem, cum vox mulier referatur ad poculum amatorium. Et fatendum sane, plausibiles esse has HAHNIJ rationes: interim dispositio *Constitutionis crim. Carol. de poena capitali, abortum factus animati procuranti irroganda, extra omnem dubitationis, aut ambiguitatis, aleam esse deprehenditur.*

§. XII.

Nihilo minus dubito, ubivis locorum rigidam hanc procurati abortus foetus, quantumvis vitalis, poenam adhuc esse in usu. Imo dudum ANTON THESAVRVS in *Decis. XII. n. 3. 4. 5.* MENOCHIVS de *Arbitr. Jud. Quaes. L. 11. casu 367. & DECIVS Consil. 535. n. 3. fol. 576.* statuerunt, eum, qui abegit partum, five vitalem, five non vitalem, indistincte, non ultimo supplicio, sed vel relegatione, vel ad summum suffiga-

fligacione puniendum esse. E contrario inaudito rigore statuit DAMHOVDER. in *Praxi rerum Criminalium*, cap. LXX. n. 14. Si mulier imprægnata ante fœtus animationem ullam ab aliquo accepisset pecuniam, ut pramature fœtum illum embryonis nondum animati per noxia quæpiam, aut per medicamenta, corruptum eijceret, eam non solum exilio, sed gravius multo puniendam esse, nempe pœna capitis, citra ullam distinctionem, an vixisset partus, an verò minus: idque propter detestabilem illam pecuniæ receptæ turpitudinem, quam assassinium vocant. Provocat quidem, ut probet, hunc rigorem LL. Jur. Civ. esse conformem, ad *L. 30. de pœn.* atq. ea in lege saltem recensetur, Ciceronem in Oratione pro Cluentio Avito scripsisse, Miliam quandam mulierem, cum esset in Asia, quod ab hæredibus secundis, acceptâ pecuniâ, partum sibi medicamentis ipsâ abegisset, rei capitalis esse damnatam.

§. XIII.

Sed tantum abest, PAPINIANVM, legis hujus autorem, convenientem huic delicto hanc pœnam judicasse, ut potius in subsequentiis testetur, ab optimis Imperatoribus Romanis rescriptum esse, ut temporali exilio coërceretur mulier, quæ visceribus suis, post divortium, quod prægnans fuit, vim intulerit, ne jam inimico marito filium procuraret. Præterea ambo hi casus iis circumstantiis sunt vestiti, quæ crimen procurati abortus non parum aggravant; in primo enim mulier illa per procuratum abortum hæreditatem iis forsân procuraverat, ad quos devoluta haud fuisset, si peperisset, quid si enim defunctus hæredes scripsisset extraneos, in casum, quò relicta vidua non pareret? nonnè, si peperisset, & partus ante annos pubertatis mortuus fuisset, hæredes ab intestato hæreditatem accepissent, quibus adeo per abortus procurationem ablata est? In posteriori autem casu, maxima injuria per hoc delictum maritum suum afficeret mulier illa, quæ divortium passa est: DAMHOVDERS autem specialem talem casum non supponit, sed in genere ultimo supplicio affi-

afficiendam contendit mulierem, quæ, accepta pecunia, partum sibi abegit, sive is etiam animatus, sive inanimatus fuerit. Animatus autem præsumitur fœtus juxta nonnullos DD. trigesimo à conceptione die, aut ad summum trigesimo quinto. Alii distinguendum hic volunt, inter fœtum masculini & fœminini sexus, illumque vitam nancisci die quadragesimo, hunc autem demum octogesimo: quam opinionem quoque confirmat GLOSSA, DAMHOV-
DER. l. c. n. 15.

§. XIV.

Peculiare etiam quid de eo casu LL. disponunt, si quis uxorem prægnantem relinquat, liberosque alios superstitibus habeat, tum enim tres portiones ventri cedunt, cum nesciatur, an non forsân geminos, vel plane tergeminos prægnans vidua enixura sit, imò experientia testetur, mulieres quasdam interdum 4. 5. vel sex, imò septem peperisse una vice, vel, in casu superfoetationis, exiguo intervallo. Legis latores itaque numerum medium determinarunt, quem ad summum enixuram esse gravidam, credibile fit, nimirum ternarium, L. 3. & 4. si pars heredit. per. LAUFERB. ad d. r. Sed & dissimulare non possum, antinomiam non levem hîc in LL. nostris occurrere, juxta L. 30. §. 6. de acquiend. hered. enim dimidia pars hereditatis, quasi unam prolem sit paritura; juxta L. 36. de solut. autem quinque assignandæ videntur. Quo in LL. conflictu tutissimum forsân erit, cum JCTO PAULO in antea cit. L. 3. si pars heredit. per. mediam eligere viam, ventrique nec unam, nec quinque hereditatis portiones assignare, sed tres, cum ternarius numerus sit medium proportionale Arithmeticum inter 1. & 5. Quam sententiam ideo etiam amplectitur VINNIUS in Exercit. ad ff. d. 4. Interim parum, vel nihil præjudicabit reliquis hæredibus, quot partes ventri assignata fuerunt, quod singulis hæredibus deest, accrescet, si autem plures, pro ratâ id, quod justo plus quisque habet, decrescet L. 4. d. r.

d. r. si pars hered. VINN. c. l. STRYK. in Not. ad Compend. LAUTERBACH. d. t.

§. XV.

Hactenus consideravimus infantes nondum natos, sed in utero materno adhuc latentes, & quid ipsorum intuitu I.L. disponant; jam quid eadem circa eos ipsos, postquam in lucem sunt editi, fiant, item dispiciamus. Aequiparatur nimirum infans, tenerrima praesertim aetatis, iurioso, adeo, ut, sicut furiosus casu agit, quicquid agit, *L. ult. in fin. de Administr. Tut.* ita etiam infans. Pariter sicut furiosi nullus ullo in actu est consensus, cum non intelligat, quid agat; sicque absenti & ignorantia comparatur *L. 17. §. filio de injuriis L. 7. §. fin. de F. Codicill.* ita quoque infans consensus perfecti capax non est *§. 10. Inst. de inut. stipul. §. L. 5. C. de Emancipat.* imo nullius sensus esse dicitur *in L. 32. §. 2. de Acquir. & amitt. possess. & ejus aetatis, ut nondum intelligat, quid agatur, L. 1. §. 13. de O. & T.* Interim tamen etiam fatendum est, in nonnullis differre infantem & furiosum: Infantibus enim per Tutores acquiritur ita, ut etiam possidere, & usu capere possint, *L. 32. §. 2. de Acquir. & amitt. possess. L. 18. C. de Jure deliberandi:* furiosus autem per Curatores non item *L. 5. ff. de Reg. Jur. cum Tutor personae detur, sicque ejus defectum suppleat, Curator autem rebus, qui vitium furiosi suppleat nequit, vid. WESENBECK. ad Inst. tit. de inut. stipulat.*

§. XVI.

Porro omni culpa & dolo carere dicuntur in jure nostro infantes *L. 1. C. de falsa moneta L. 55. in fin. ff. de Fideicommiss. libert.* si damnum dederint, Aquilia non tenentur, *L. 5. §. 2. ad L. Aquil.* si quid perdidierint, aut corruerint, impunitate gaudent, *L. 60. ff. de Reivind. & innocentia consilii a pena homicidii ipsos excusat, L. 12. ff. ad L. Cornel. de Sicar. cum stabilem mentem non habeant, L. ult. C. de Testam. milit. & nihil scire praesumantur L. fin. de Juris & facti ignor.* Sed ad specialiora Jura accedamus.

B 3

§. XVII.

§. XVII.

Quamvis, juxta ordinarium naturæ cursum, infantes decimo à conceptione mensē in lucem prodire soleant, atque hinc si undecimo vel duodecimo ab ultimo concubitu maritali mensē infans demum nascatur, non exigua oriri possit suspicio adulterii contra matrem, nonnulli tamen DD. pro legitimo agnoscendum esse volunt partum, qui sub initium undecimi mensis in lucem est editus, quos inter etiam est CARPZOVIVS in *Jurispr. Forensi* P. 4. *Constit. 27. def. ult.* provocans ad auctoritatem Hippocratis in *libro de partu octomestri circa fin.* testimonium PLINII in *libr. 9. Natur. Hist. c. 5.* ARISTOTELIS *libr. 7. histor. animal. cap. 4.* GELLII *libr. 3. Noct. Att. cap. 15.* & TIRAQVELLI in *Lege si unquam, verb. susceperit liberos n. 208. & seqq.* Verum enim verò valde dubito, an vel Hippocratis, vel ullius alterius, quantumvis experientissimi Medici autoritas hîc sufficiens sit, cum non nisi per experientiam hæc res cognosci possit: hæc autem si unquam certe hîc fallax est, (fallacem autem esse, ipse Hippocrates fatetur in *aph. 1. sect. 1. ἡ μήτρα, inquiring, or παρὰ τὴν*) nam nudo nititur ipsius matris testimonio, cui quantum fidendum sit, quando præsertim ipsius maximè interest, partum haberi pro legitimo, e.g. quando hæreditas in partum, vel ipsamet matrem, si pro legitimo agnoscatur, devolvitur, quæ alias extraneis obtineret hæredibus, cuilibet judicandum relinquo.

§. XVIII.

Sic quando GELLIUS *l. c.* narrat, Romæ contigisse, ut fœmina bonis atque honestis moribus, nec ambigua pudicitia, undecimo mensē, post mariti mortem, pepererit, admodum suspicor, licet fœmina illa non ex impudicitia cum alio, vel post mortem mariti, vel ea instante, concubuerit, facile tamen, ob inigne speratum ex imprægnatione lucrum id contigisse potuerit, si nimirum defunctus maritus nullos reliquisset liberos, quam circumstantiam, cum non annotaverit Gellius, ipsius narratio nul-

lum

lum vel probabile argumentum pro legitimitate partus undecimetricis suppeditare potest.

§. XIX.

Simile iudicium de aliis similibus historiis puto ferendum, omnes nimirum esse subleſtæ fidei, præſertim quando omni veriſimilitudine deſtituuntur, e. g. quando SPIGEL *in Epist. de in certo temp. partus*, FRANCISCI PLAZZON PATAV. *Lib. de part. generat. inſervient. adjecta*, aſſerit, quod præter naturam accidere poſſit, ut foetus prodeat in lucem duodecimo menſe. cum ultra undecimum menſem, decimo tertio, quarto, quinto, prorogari aliquando partum, tum veteres, tum recentiores narrarint, provocans etiam ad Legem apud Britannos adhuc, ut ait, vigenſem, vigore cujus maritus teneatur prolem, utut toto annuo ſpatio, vel ulterius, poſt ipſius ultimum diſceſſum, natum, pro ſuo agnoſcere. An unquam talis lex apud Britannos obtinuerit, valdè dubito, adhuc magis autem, quod tempore huius auctoris etiamnum obtinuerit. Si unquam exiſterit, mulieres eam tuſiſſe, credere fas eſt. Quomodo enim viris, ut legem thoro ſuo conjugali adeo pernicioſam, imò adulteriis latam portam aperientem ferrent, in mentem venire potuerit, non video; certè ipſos omni planè zelotypiâ caruiſſe oporteret. In Diſputatione quadam Jenæ 1699. de partu humano legitimo & illegitimo habitâ *cap. III. n. 26.* allegatum deprehendi ARISTOTELEM, quaſi ipſe quoque *Lib. VII. hiſt. animal. cap. 5.* narraret, nonnullas mulieres XIV. menſes uterum geſtaſſe; quod tamen falſiſſimum eſt, ſiquidem *alleg. cap. ne verbulum* de geſtationis tempore habet, ſed potiùs de eo tempore, quo tam mares, quam ſcœminæ generationis negotio idonezve eſſe incipient, & deſinant, tractat; in ſuperiùs *alleg. Cap. 4.* autem, ubi de partus tempore agit, id ſaltem habet, quod nonnullæ mulieres pariendo undecimum tangant, & adeo nonniſi ad principium uſque undecimi menſis pariendi tempus nonnunquam protelari, aſſerit, tantùm abeſt, ut illud ad duodecimum vel tredecimum, nedum decimum quar-

quartum mensem protrahi posse, statuat. An itidem ibid. alleg. NICOL. FLORENTIN. *serm. 6. de membr. genital. tr. 3. c. 9.* exempla decimo quarto mense in lucem demum editorum partuum afferat, videant, quibus is liber ad manus est. Forſan idetiam confictum est.

§. XX.

Lubrico igitur admodum fundamento nituntur, qui undecimestrem partum indistinctè, sive primores solum dies, sive medium aut planè finem attigerit, legitimum pronunciant quod tamen haud raro factum est, quemadmodum JOACH. à BEVST. in *Tr. de Sponsal. & matrim. P. II. n. 36. in fin. de Consistorialibus Witteberg.* refert, quod partum foeminae, quae ante & post obitum mariti honestè vixerat, mense undecimo à dicto obitu mariti in lucem editum, legitimum esse, pronunciarint. Nec sufficiens fulcimentum præbere potest HIPPOCRATES sub finem Libri de partu *Ostomestri* pronuncians: *Neceſſe est, plerasque mulieres circa plenilunium & ulterius in utero concipere, ita ut saepe videantur ducenti octoginta dies undecimum mensem attingere, hi siquidem dies septem quadragenarios complent. Cum enim ultra plenilunium mulier concipit, hoc totum undecimum mensem attingere, neceſſe est, ut siquidem ad extremum circuitum perveniat.* Quotidiana enim experientia contrarium testatur, nec naturalis ratio ulla apparet, cur pleraque mulieres circa plenilunii tempus concipiant. Satis sapienter igitur jam olim L. XII. Tabul. post decem menses à die mortis natum, ad legitimam hæreditatem non admittendum statuerunt, cauteque olim Testatores conditionem in testamentis suis, vel codicillis, expresserunt: *Sintra X. menses à morte mea posthumus mihi natus fuerit, ceu videre est in L. 29. pr. de liber. & posthum. L. ult. de fidei commiss. libert. & L. ult. C. d. posthum. hered. instir. & clare plane hanc rem decidit L. 3. §. II. de suis & legitim. hered. ubi ULPIANUS: Post X. menses mortis, inquit, natus, non admittetur ad legitimam hæreditatem.* Cum igitur undecimestrem partum simpliciter & indistinctè lex ista tam clare reprobet, quid de legitimitate duodecimestris

mestris, ulteriorumque, sentiendum sit, in aprico est. Graviter de hac re QUINTILIANVS: Quædam sunt, inquit, quæ nec negari, nec defendi, nec transferri possunt. Adulterii rea est, quæ cum vidua fuisset, enixa est. Lis non erit. Quare illud stultissime præcipitur, quod defendi non possit, *Lib. III. Instit. Orat. cap. 13.* nec verè minus, quam jocose, Majores jamjam nostri dixere: Die Kinder sind keine Rauren, sie wissen wohl wenn sie kommen sollen.

§. XXI.

Alia partus tempora quod attinet, notum est, de octomestri imprimis non solum inter JCTOS, sed & Medicos, insigniter decertatum fuisse, an ille sit vitalis & perfectus, Hippocrates in *Lib. de octomestri partu* negat, cujus auctoritatem ex JCTis quam plurimi sequuntur, e. g. CYNVS, BARTOLUS, BALDUS, ALCIAFVS, TIRAQVELL. MENOCHIUS, MANTICA, JVL. CLARUS, CVJACIUS, SOCIIVS, GIURBA, &c. Aristoteles contra affirmat, *Lib. VII. Hist. animal. cap. 4.* qui etiam suos habet sequaces, numero forsitan non pauciores. Cujus sententiæ cum Alphonso à Caranza in *Tr. de Partu naturali & Legitimo Cap. XI. n. 37. & 48.* & ego accedo, faciuntque nobiscum ex JCTis: ANGELVS, BERTRANDUS, CORNEUS, CEPOLLA, BOERIVS, FELINVS, PARISIVS, BYRSATVS, INTRIGIOLVS, EQVINARIVS BARO, ZACCHIAS, CHOPPINVS, ARVMÆVS, PEREGRINVS, &c. Et meritò hic dicerem: *non opus est verbis, ubi rerum testimonia adsunt, dudum enim Experientia, omnium rerum magistra, nos edocuit, dari partum octomestrem vitalem atque perfectum; siquidem jam ALBERTVS M. Libr. IX. de animal. testatur, aliquando accidere, ut nati octavo mense supervivant.* Ac certiores sanè de partu octomestri & septimestri per experientiam esse possumus, quàm de undecimestri; etenim si mulier octavo, vel nono, post editum partum mense, denuò pariat infantem vitalem atque perfectum, res utique extrà omnem dubitationis & disceptationis aleam posita est. De septimestris partus vitalitate & legitimitate minus controversit, ex quo HIPPOCRATES & ARISTOTELES eum approbarunt, prioris-

risque autoritate hæc res decisa est ab VIPIANO *in. L. 3. §. fin. de suis & legit. hered.* & à JCTO PAVLO *in L. 12. de Statu hom. nec admodum miror ZACHIAM in Medico-Legal. tit. 2. qu. 3. n. 3.* contendere, septimestrem partum ex naturâ non esse; credibilis enim est, octomestrem partum vitalem esse atque perfectum, quam septimestrem, nam veterum ratio illa, & inprimis Hippocratis, à numero Septenario desumta, certo certius aut vana aut vanitati proxima est; Et risu procul dubio excipient TERTULLIANVM ii ad minimum qui SS. Patrum lapsus non tam excusant, quam elevant, quando legent, ipsum *in lib. de Anima. cap. 37.* nativitatem septimestrem plenam agnoscere in honorem Sabbathi, *ut quoto die, ceu inquit, dedicata Dei conditio, toto mense interdum producatur Dei imago.* Cœteroquin autem probè notandum, tam septimestres, quam octomestres partus haud parùm imbecilliores esse decimestribus: hinc admodum suspectum est si qua mulier septimo, vel octavo à nuptiis mense infantem pariat aque robustum, vel robustiorem, quam decimestres partus ordinariè esse solent, fatisque edacem, ita ut haud purarem talem pro legitimo obrudi marito posse, si pro suo eundem agnoscere ipse recuset.

§. XXII.

Ad jura infantum procul dubio etiam spectat infigne illud beneficium à L. E. concessum posthumis, & quasi posthumis, quod hi hæredes à Patre, vel Avo non instituti rumpant paternum vel avitum testamentum, diciturque tum agnatione sui hæredis rumpi id ipsum, *L. 1. L. 3. §. 1. & ult. L. 4. §. 6. §. 1. 2. & pr. de injusto, irrito &c.* totum autem corruerat jure veteri testamentum, ita ut ne quidem legata præstarentur, sed plane ab intestato successio locum haberet, perinde ac si nullum planè factum fuisset, *L. 17. eod. & pr. §. de hered. qua ab intest.* cujus rei ratio hæc assignari solet, quod testandi actus sit individuus, qui pro parte solum valere haud possit, *L. 7. de R. J. & L. 9. C. qui test. fac.* jure tamen noviori saltem quoad institutionem hæredis irritatur, cœteris firmis manentibus, *Auth. Ex causa C. de lib.*

præ-

præter. exhered. & Authent. Hoc amplius C. de Fideicommi. vid.
 WESENBECK. ad d. t. *injusto &c.* Si tamen quasi posthumi,
 ut vocari solent, h. e. ii, qui post conditum testamentum
 Patri vel Avo liberi nascuntur, vivo adhuc testatore ite-
 rum decedunt, testamentum redintegratur ac quasi re-
 convalescit, ita ut ex eadem succedatur, L. 12. d. t. non qui-
 dem stricto jure, sed ex æquitate prætoria, all. L. 12. & L. 7.
de lib. & posth. hered. inst. itemque L. 3. C. de posth. inst.

§. XXIII.

Partum legitimum parentibus succedere, notissimi
 juris est, §. 1. *Inst. de hered. que ab intest. def.* Naturæ siqui-
 dem & parentum commune votum liberos ad hæredita-
 tem Parentum vocat, L. 7. *in f. unde lib. votorumque sum-*
ma parentum esse solet, liberis parare & locupletare eos,
L. 50. de bon. libert. & L. 13. C. de leg. hered. Ut autem par-
 tus succedere hæreditatemque transmittere possit, opus
 est, ut vivus fuerit natus & cum spiritu editus, L. 12. §. 1. *de*
lib. & posth. nec tamen etiam monstruosus, L. 3. C. de posth. hered.
inst. cæterum non obstat, licet vel illico inter obstetricis ma-
nus expirarit, modo vivus ex utero materno eluctarit, L.
2. & 3. C. cod. L. quod dicitur ff. de posth. & lib. L. 137. de V. S. nec
opus est, ut vocem edat, licet id velit Jus Saxon. im Lehn-
Recht art. 20. verbis: Wenn der Sohn nach des Vaters To-
de lebet also lang, daß man seine Stimme hören mag in den 4.
Wänden des Hauses, so ist er beerbet mit seines Vaters Lehn;
 hic enim textus in desuetudinem abiit, communicque ob-
 servantia admittitur qui vivus in lucem prodit, licet nul-
 lum ediderit vagitum, ARN. REYGER *in Thesaur. Jur. voc. Par-*
tus, addit. n. 8. modo vitam aliis signis prodiderit, e. g.
motu capitis, brachiorum, pedum, &c. RAVCHBAR. P. II.
qu. 15. n. 47. CÖLER. P. II. decis. 288. CARPZ. P. V. C. 17. def. 19.
 quodsi verò infans in ipso partu sit mortuus, neque suc-
 cedere, neque hæreditatem ad alios transmittere potest,
 CARPZ. c. 1. def. 17. Ubi simul notandum, quòd illi, qui vi-
 tam vel mortem partus pro fundamento suæ intentionis
 allegat, onus probandi incumbat, L. 15. §. 13. *de excusat. Tu-*
 cor.

for. quod pluribus illustrat FVLVIVS PACIANVS de prebat. L.
II. cap. 8.

§. XXIV.

Quari etiam solet an partus sit pro legitimo habendus, quem sponsa à sponso suo ante benedictionem sacerdotalem impragnata, post intervenientem sponsi sui mortem, enixa est. Sunt qui negant, putantes ad hoc ut partus legitimus haberi, patrique succedere possit, requiri, ut matrimonium in facie Ecclesie sit contractum; verum affirmativa sententia longè est præferenda, siquidem benedictio sacerdotalis est quidem de honestate, non autem de necessitate matrimonii; quod ex scopo satis elucescit, ob quem solemnitates nuptiales, & in specie copula sacerdotalis, sunt introductæ, qui nullus alius est, quam ut 1) decorum in contrahendo matrimonio observetur; ac benedictio Divina primis conjugibus facta, quasi representetur, imò novis nuptis applicetur; & ut 2) de consensu matrimoniali, initoque ipso matrimonio, publice constet, atque sic clandestinæ scortationes, matrimonium mentientes, præcaveantur. In aprico igitur est, solennitatem benedictionis matrimonialis essentialia ipsius matrimonii non afficere: Et præterea sententiam affirmativam, quod nimirum ejusmodi partus sit pro legitimo habendus, suadet favor, quem ejusmodi partus meretur, multo magis adhuc, quam qui editus est in lucem à matre invalidum nullumque matrimonium ineunte cum quodam cujus in vivis adhuc est conjux, ex ignorantia tamen, quem nihilo minus partum pro legitimo habendum præcipit Pontifex INNOCENTIUS III. in cap. 14. X. qui filii sunt legit. Opus tamen est, ut in adducto antea casu mater desponsationem, si publica non fuerint sponsalia, probet, siquidem alioquin qualibet vitam meretriciam degens pro desponsata in simili casu venditare se possit.

§. XXV.

Legari quin infanti possit, extra dubium est, legatum enim donationis species est, §. 1. Inst. de legat. recipiendæ
au-

autem donationis capacem esse infantem vel ex *L. 3. C. de acquir. et retin. possess.* patere potest, cum juxta eandem infans rerum donatarum possessionem vel per se, sine Tutore, acquirere possit. Obstare autem omnino videtur *L. 32. §. fin. de acquir. possess.* utpote quæ Tutoris auctoritatem requirere plausibile est. Respondere tamen solent DD. regulariter quidem id obtinere, ut auctoritas tutoris interveniat ad capessendam possessionem, sed peculiare quid esse in donatione infantibus factâ, hos enim rerum donatarum possessionem sibi ipsis sine Tutore acquirere posse, eo, quod in donatione non vicissim obligentur, & avide, quæ ipsis offeruntur, accipere soleant. BRUNNEMANN. *ad d. l. 3.* ita conciliationem tentat, quod dicat, fermonem in *L. 3. C.* esse de re donata infanti cum Tutoris auctoritate; nam rationem dubitandi esse, quia infans non intelligat: sed rationem decidendi, si ideo, quod infans non habet intellectum, non potest acquirere possessionem, tum ne quidem infanti per Tutorem acquisitam iri possessionem, quia eadem ratio militet, nam aliud esse per Tutorem acquirere, & aliud Tutore auctore, illud hic præsupponi, hoc autem quari.

§. XXVI.

Hæreditas cum acquiratur vel ex testamento, vel LL. dispositione, quanquam testamentum ipse Infans condere nequeat, ex eo tamen quemadmodum legatum, ita & hæreditatem capere eum posse, extra omne est dubium. Actiones quidem cedi haud possunt, rectè tamen nomina legari, quo casu in infantem, utpote legatarium utilis transfertur actio, quam Tutores exercere possunt & debent, LENZ. *de Nomin. et Action. cess. c. 8. m. r.* sive autem ex testamento, sive ab intestato hæreditas infanti obveniat, novum & singulare jus constitutum est à THEODOSIO in *L. 18. C. de jure delib.* intuitu tum acquirendæ, tum transmittendæ hæreditatis. Quoad acquirendam nimirum, ut Parenti masculo, qui infanti proximus gradu esset, liceat nomine infantis adire hæreditatem aut Bonorum Possessionem

tionem petere, & quisquis hac fecerit, hæreditatem ipsam pleno jure infanti acquirat, quæ deinde infante mortuo, ad hæredes ejus omnes transmittatur, non obstante utrum infans in parentis esset potestate, nec ne: Parente autem nullo extante, ut liceat Tutori idem facere, quo factò similiter pleno jure acquiritur hæreditas infanti, unde ipsam, eodem mortuo, ad ejus hæredes transferri oportet.

§. XXVII.

Quoad transmittendam autem hæreditatem hoc noviter constituit THEODOSIVS in Parente, ut si is neglexerit infantis nomine adire, & hic intra infantilem ætatem decesserit, nihilominus transmittatur hæreditas, non quidem ad quosvis infantis hæredes, sed ad ipsum Parentem, cui potestatem facit eam hæreditatem jure patrio, quasi jam ante infanti quaesitam, capiendi, prout ita hanc Legem explicat HUGO DONELLVS *Lib. VII. Comment. Jur. Civ. Cap. 6. conf.* VIGELIVS *L. 28. p. 79.* FACHINEVS *L. 6. contro. c. 9.* VARQVIVS *de Succession. Lib. 1. §. 8.* DVARENVS *ad tit. ff. de acquir. hered. cap. 5.* Extendit hæc CARPZ. *P. III. Const. 17. def. 17.* ut hæreditas ad quoscunque etiam extraneos hæredes transmittatur, verum non aliter, quam si infans vixerit, & spiritum trahere visus sit, nam quod alias dicitur liberos successione capaces esse, modo sint in utero, illud haud ita absolute verum est, cum requiratur, ceu jam antea dictum, utique, ut vivi in lucem prodeant, *L. 3. de posth. hered. inst. L. 3. §. 3. de injusto rupto Sc.* & quidem non monstrosi, cum non sint liberi, qui contra formam humani generis converso more procreantur, *L. 14. de statu homin.* nisi fortassis excessus solum vel defectus in membris appareat, e. g. ut loco quinque digitorum in manibus vel pedibus sex habeat &c. *L. 10. §. 2. de Edilit. Edicto.*

§. XXVIII.

Ante igitur *d. L. 18. C. de Jure delib.* Pater pro infante solus non poterat adire hæreditatem de jure civili, quamvis petere posset possessionem de jure pratorio, *L. 1. ff. de Honor.*

Bonor. possess. furioso, infanti & pupillo &c. nec etiam vere non adita hæreditas ante hanc Legem quasi adita poterat transmitti, quæ condita d. L. in favorem Patris transmittitur, prout late explicat SICHARDVS ad h. l.

§. XXIX.

Dictum antea fuit, & Tutores nomine infantis adire posse hæreditatem: quodsi jam ex illorum forte negligentia aditio sit omissa, eadem vero ob mortem infantis ad hæredes ejus transmitti potuisset, tutores ipsos conveniri posse, dubitandum haud est. An vero, si in petendo Tutore negligentiores fuissent, aut Tutores non solvendo forent, per beneficium restitutionis in integrum hæredibus consuli possit, pluribus persequitur itidem SICHARDVS ad d. L. Id autem observari meretur, quoad aditionem nomine infantis inter Tutorem & Curatorem esse differentiam, cum Tutor solus possit pro infante adire. Diversitatis rationem hanc assignat SICHARDVS, quod Tutela majoris sit potestatis, & virtutis, quam cura, Tutorem siquidem non solum in personam, sed etiam in bona directionem habere notum est, quod secus in Curatore, §. 1. *Instit. de Tutel. L. 8. C. de Nupt.* Si vero de dividenda hæreditate ab intestato agatur, quamvis ad educationem pluribus egeat infans, plus tamen in divisione prætere nequit, cum æqualitas in divisione servanda sit, CARPZ. P. III. *Const. 15. def. 33. & ad eum* ESBACH. d. l.

§. XXX.

Cum infantis nullum LL. statuunt consensum, contractarium inde est, eum ex celebrato contractu haud teneri, sed saltem conditione sine causa, vel actione ad exhibendum, BARTOLVS in L. 1. *de Novat.* nisi tamen locupletior sit factus, arg. L. 5. §. 1. *de Aut. tut.* vel ex re veniat obligatio, L. 46. *de O. & A.* LUDWELL in *Comment. ad Instit. pr. d. 1.* quapropter siquid in res infantis impensum, illaque meliores facta, cum hoc in casu nullo consensu prævio opus sit, sed ex ipsa re veniat obligatio, non attendenda personæ qualitate, cujus res est, sed tantum an res melior facta,

facta, Infantem obligari tradit STRYK. in Tr. de Cautel. Con-
tract. Sect. 1. cap. 2. §. 5. Inde Judex admittet impensas in
victum infantis factas, BARTOLVS in L. 1. §. officio de tut. &
ration. distrab. BALDVS in L. 1. C. de Episc. & Cler. CASTREN-
SIS Consil. 302. CRAVETTA Consil. 158. n. 6. nec rejiciet ob mu-
nera factas, modo utilitatem infanti attulerint, vel factæ
in remunerationem eorum, qui infanti profuerunt.

§. XXXI.

Quod si vero in rem infantis immodicæ factæ sint
expensæ, aut etiam in re turpi, certe ut Judex tale quid ad-
mittere non debet, ita nec Infans obligaretur, licet admi-
sisset, sed major factus omnino repetere posset. Plura
autem de hoc themate inpraesentiarum in medium affer-
re nec temporis nec chartæ angustia permittit, colopho-
nem igitur hic impono, rogans B. L. ut si ea forsitan præ-
termiserim, quæ ipsi quam maxime fuisse partractanda
videantur, id vitio mihi haud vertat, siquidem non
exasciatum tractarum, sed solum schediasma Aca-
demicum elaborare meus fuit

F I N I S.

Erfurt, Diss., 1725-26

ULB Halle

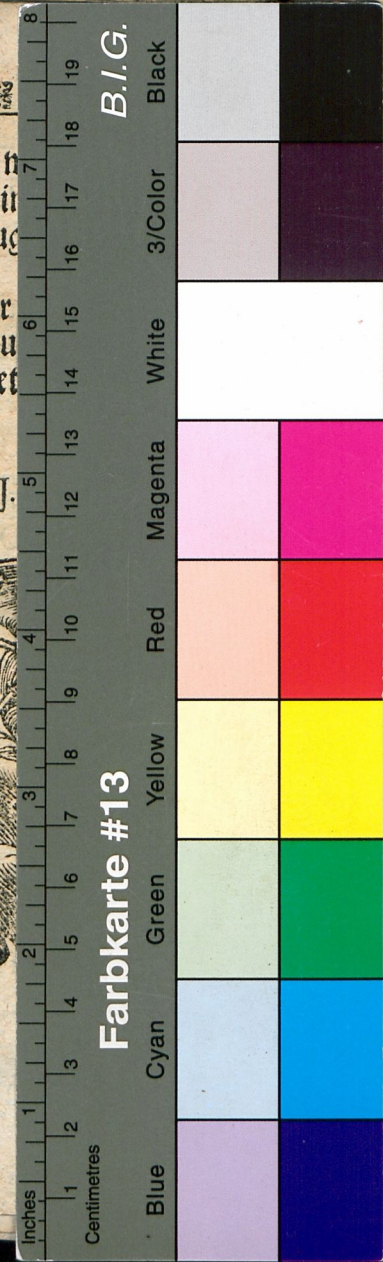
005 367 786

3

VD18

1725/13 No 8.

115
13 14

DISSERTATIO INAUGURALIS JURIDICA

DE

JVRE INFANTVM,

QVAM

RECTORE VNIVERSITATIS AC PRO-CANCELLARIO,
VIRO MAGNIFICO, MAXIME REVERENDO, ILLVSTRI, AMPLISSIMO
ATQVE CONSVLTISSIMO

DOMINO

CHRISTOPHORO IGNATIO DE GVDENVVS, J.V.D.

INSIGNIS ECCLES. COLLEG. S. SEV. CAN. CAP. ET SCHOLAST. EMINENT. AC
CELSISS. PRINC. ELECTORIS MOGVNT. CONSIL. ECCLESIAST. EJVSDEM-
QVE PER THVRING. IN SPIRIT. SIGILLIFERO,

EX DECRETO ET AVTORITATE ILLVSTR. JCTOR. ORDIN.
IN PERANTIOVA ERFFVRTINA

PRÆSIDE

DN. JOHANNE HENRICO Meier/ JCTO,

LECTORAL. REGIM. CONSILIAR. DECRETAL. PROF. PVBL. VNIVERSITAT.
ET FACVLT. JVRID. SENIORE, H. T. DECANO, NEC NON JVDIC.
PROVINC. ASSESSORE PRIMARIO,

PRO LICENTIA

VPREMOS IN VTROQVE JVRE HONORES ET
PRIVILEGIA DOCTORALIA MORE MAJORVM
ADIPISCENDI,

DIE XXVII. JVNII ANNO M DCC XXV.

IN AVDITORIO JCTORVM MAJORI, HORIS CONSVET.
PVBLICÆ DISQVISITIONI SVBMITTIT

JOHANNES PAVLVVS SCHMIDT, *Cyanea-Misn.*
ADVOCATVS IMMATICVLATVS.

ERFORDIÆ,

TYPIS GROSCHIANIS, ACAD. TYPOGR.

